

Om zeven uur vanmorgen liep de wekker af. Het was nog donker en ik lag nog zo heerlijk onder de wol. Ik had de neiging om nog wat in mijn nest te blijven liggen. Het was toch zo heerlijk in m'n bed. Ik moest me er echter toe dwingen om er niet aan toe te geven en met tegenzin sloeg ik de dekens van me af. En meteen kwam me de kou tegen. Het maakte me meteen klaarwakker. Het licht van de straatlantaarn viel mijn slaapkamer binnen en bij het uittrekken van m'n pyjama zag ik dat het dak van het huis van mijn overbuurman wit was. Dat was van de sneeuw maar ook van de vorst. Toen ik dan ook nog zag dat mijn naaste buurman bezig was met 't krabben van de ruiten van zijn auto, kreeg ik meteen het wintergevoel terug. Daarna kijkende staarde ik vervolgens 'n paar minuten nadenkend uit het raam. Zouden we dan toch nog winter krijgen? Enfin, toen ik beneden kwam vind ik zo al gewoonlijk de krant op de gang. De krant is namelijk een oppepper voor me. Terwijl ik die lees begin ik ook langzaam mens te worden en te functioneren. In zoverre dat nog mogelijk is. Maar niet alles wat in de krant staat is daar debet aan. Vooral de pagina die over de oorlog gaat en de artikelen over moord en doodslag. Die sla ik over omdat die niet bevorderlijk is voor mijn gezondheid. Niet voor mij alleen, maar ook voor niemand. Dus ik lees in de krant wat ik wil lezen. De sport in het algemeen heeft mijn voorkeur maar ook de gewone dingen in het leven. En of je wil of niet, je komt toch de pagina tegen met overlijdensberichten die je dan doen kijken wie er zoal is overleden.

En toen ik de overlijdensadvertentie las van de 70-jarige Harie Schepers, de zoon van mijn broer, ging een rilling door me heen. Ik wist dat hij aan een bloedziekte leed maar niet dat dit hem uit het leven zou rukken. Het deed me beseffen wat kanker er werkelijk toe doet. Het is een reuzenrad vol emoties en enorm verdriet. Er flitste van alles door mijn hoofd en het duurde en poosje voor ik weer normaal kon denken. Ik hoorde me zelf zeggen "*Stomme rotziekte*" en probeerde het verdriet van zijn naaste familie te begrijpen. Het heeft me de hele dag bezig gehouden.

Pie.